

Fortsättning på en predikoserie över Gal 3:28

I Kristus är vi inte ”jude eller grek”, ”slav eller fri”, ”man eller kvinna”. Den nya människan (I Kristus) är befriad från nationalism/rasism, klasstänkande och könsmakt/diskriminering.

När Paulus ställer upp dessa tre motsatspar i Gal 3:28 så är det inte med målet att vi därför ska bli androgyna, multinationella medelinkomst-tagare. Med utsuddade identiteter... Men att vår identitet ligger någon annanstans än i just nationalitet, samhällsklass eller kön.

Senast talade jag om rasism och nationalism, fallenheten att vilja definiera andra utifrån folkslag/hudfärg/genetisk bakgrund. Jag visade på hur Jesus konfronterade judarnas egen nationalism och separatism genom att peka på Guds kärlek till hela världen.

Och att vi som svenskar, som är så toleranta på många sätt, också vi kan bära på smygrasism och inskränkthet.

Det andra motsatsparet handlar om klassfrågan. Paulus säger att i Kristus så är vi inte längre slavar eller fria. För oss blir det här lite svårare att ta till oss rent historiskt/kulturellt eftersom vi inte har erfarenhet av slaveri. Vi vet inte riktigt vad vi ska se framför oss. Men vi behöver inte fastna i just dessa begrepp - utan försöka överföra dem till vår kultur. Det här var ytterligheter vad gäller samhällsklasser. När Paulus skriver så är det under det romerska väldet, och en fri romersk medborgare (som Paulus var) hade rättigheter och privilegier kopplat till sitt medborgarskap. Ex så kom Paulus, vid ett senare tillfälle, att använda sig av ett sådant privilegie - nämligen att få sin sak prövad inför den kejsarliga domstolen, om man tyckte att man blev orättvist behandlad ute i någon provins. (inför ståthållaren Festus Apg 25)

En slav däremot hade inga som helst rättigheter, även om det fanns olika klasser av slavar också. Idag, i vårt land, finns det egentligen ingen motsvarighet till slavens belägenhet, men ska vi titta längst ner på skalan i vårt uttalade ”klass-samhälle” (inte för den skull mindre verkligt) så hittar vi kanske långtidsarbetslösa, asylsökande, psykiskt handikappade... medan vi längst upp på trappstegen kanske hittar företagsledare, politiker, TV-kändisar. Och det faktum att vi behandlar dessa människor olika, som om de vore olika mycket värda. I Kristus, säger NT, definieras vi inte utifrån vår position i samhället, vår årsinkomst eller vår släkttavla.

I Kristus möts vi jämsides, som syskon - vilket leder till ett antal provocerande frågor. För om vi tror på det här i teorin - vad leder det till i praktiken?

Jak 2:1-9 (skrivet till judekristna, se 1:1)

Människan har ett konstant och oerhört högt värde. Skapad till Guds ”ikon”/avbild.

Det berättas i kyrkohistoriska skrifter om hur den tidiga kyrkan var en annorlunda, ja för många otänkbar, gemenskap, där unga människor, kvinnor och slavar tillbad tillsammans med fria män. De som på den tiden inte räknades som fullvärdiga medborgare i Romarriket - de var det i Guds rike. Och församlingen är platsen där Guds rike demonstreras.

Brevet till Filemon - Läs!

Paulus förutsätter att Filemon tar emot sin tidigare slav som en broder. Och han inskräper allvaret i sin vädjan rätt tydligt. Det som jag och fler med mig kan uppleva besvärande är att NT inte någonstans egentligen tar itu med slaveriet som samhällsfenomen.

Tvärtom säger Paulus i 1 Kor 7:17-24: förbli där du är.

Nu var inte slavtjänst på den här tiden enbart vad vi tänker när vi hör ordet slaveri idag. Galärslav - ja det var ett grymt liv (ofta fiendefångar). Men ex. utbildades bl.a. slavar rätt ofta till husläkare - men de var fortfarande slavar. Skillnaden mellan att vara slav under första århundradet och betjänt på en herrgård i England på 1800-talet behövde inte vara stor. Men slaveri har under perioder i historien varit en oerhört grym sak - speciellt under kolonialismens tid, då vi européer behandlade andra folkslag som djur. Och

tyvärr blev då vissa bibelord, (eller avsaknaden av bibelord) ett försvar för många slavhandlare...

Teologer menar att Paulus, liksom många av apostlarna, levde med en så stark närförväntan på Jesu ankomst och rikets upprättande, så man såg inte något behov av att förändra samhällsordningen. Tiden var så kort. Och det är den bästa förklaring jag kan se.

Och då är ju frågan: ska vi göra som apostlarna gjorde - eller lära oss något av deras missräkning? Får man säga så? Ja, evangelierna är fulla av lärjungarnas misstag - och inte försöker vi härma dem i det... Ett långsiktigt perspektiv som har som mål att låta Guds-rikets värderingar (som vi möter i Jesu person) prägla varje område i våra liv och därigenom forma vår omgivning, vårt samhälle - det är, som jag ser det, församlingens uppdrag. Och det har ju genom historien varit många kristna som varit tongivande i bekämpandet av slaveriet.

Anledningen till att jag stannat till så länge vid slavperspektivet är att den vers (Gal 3:28) som jag utgår ifrån står i ett sammanhang som bygger på ett resonemang av Paulus som visar på att vi inte längre är slavar - utan barn. (då handlar det om ett andligt slaveri) Att ett religiöst liv antingen kan vara en slavtjänst under regler och förordningar - eller ett barnskap i en frihet som bygger på att vi är älskade av Gud - Fadern.

Några frågor att reflektera över i veckan som kommer:

- Vad definierar dig? Vem är du om du ska beskriva dig? Är du vad du gör/ditt yrke?
- Var har du din identitet, din trygghet? Om allt det här runt omkring tas ifrån dig, vem är du då? Jag är inte ute efter att du ska räcka upp handen och svara rätt på frågan...

Att inse barnskapet hos Gud, vissheten om Guds kärlek? Där finns grunden till allt!

Stinissen skrev: anledningen till att Jesus kunde agera med sådan frihet och gå lidandets väg - var att han visste att han var älskad av Fadern. Han var så trygg i Faderns kärlek att inget kunde binda honom.

Den finaste titel en människa kan inneha är: **Guds barn**. Det finns ingen chefspost eller politisk utmärkelse som väger tyngre, vare sig nu i tiden - eller i evigheten.

1 Joh 5:1 - *Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född av Gud, och den som älskar fadern älskar också hans barn.*

Den absolut viktigaste kallelsen som kristen är att ta emot Guds kärlek i Kristus, att vara älskad. (kan man öva sig i det?)

Vi behöver påminna varandra om Guds kärlek.

Ser du ikonerna? När du möter din nästa - ser du Guds ansikte, Guds avbild, Guds barn?

Fader, hjälp oss att mäta med ditt mått. Att se på varann med dina ögon. Öppna våra ögon så vi ser vad det innebär att få vara Dina barn. Gör oss till fria barn, fräls oss från områden där vi är slavar. Tack för vad du gjort i Kristus. I Jesus namn, Amen.

Till sist: be för alla som jobbar inom vård och omsorg. Be dem resa sig. Lägg händerna på dem och be för dem.